

Pogosto se mi zdi, da smo ljudje ujeti v eno samo stvar - večno, nenehno, nikoli končano iskanje sreče. Sama nimam rada, ko pogovor nanese nanjo in na nehvaležno vprašanje, kaj sreča sploh je in kje jo iskati. Kako vendar odgovoriti na nekaj tako intimnega, tako edinstvenega in relativnega? A če me že kdo vpraša, potem mu lahko zaupam samo svoje dožemanje sreče, ki se, odkar pomnim, skriva na straneh knjig, ki skozi pisane črke pripovedujejo tisočero zgodb - vse tja od takih s srečnim do tistih z žalostnim koncem, takih, ki so vesele, otožne, ljubezenske, romantične, pustolovske, norčave, srhljive, bahave, otročje in otroške - kakršnekoli. Take, ki so predvidljive, in take, ki te presenetijo. Še tistih, ki te pustijo ravnodušnega, ne moreš vedno kar tako pozabiti, kaj šele tistih, ki te navdihnejo - te so tiste, ki te spremljajo za zmeraj. Zame je torej sreča v knjigah. Vir vse te sreče so pa knjižnice, ti prekrasni prostori, kjer dolge knjižne police segajo vse od tal do stropa. Že od malega so vsi vedeli, da so knjige moje stalne in zveste spremljevalke in da me bodo zagotovo našli kje v kotu, kjer z nosom, globoko zakopanim med njene strani, požiram ples črk. Zato ne preseneča, da so me tudi knjižnice neustavljivo vabile in da se jim nisem znala upreti - saj ne, da bi se jim tudi kdaj želela. Knjižnice so vendar zakon! Je kraj, ki živi in diha po svoje, v svojem ritmu ter nudi najboljši približek tako opevanega ravnovesja. Mir in spokojnost. Tišina, ki jo tu in tam preseka šepet, a vendar vse skupaj kar vibrira od življenja, od živahnosti, od zgodb, ki komaj čakajo, da jih nekdo odkrije. Zame je knjižnica predstavljala kraj, kjer sem lahko skrbi pustila pred vrati in za trenutek pozabila na njih, nato pa jih s knjigo premagala. O Mariborski knjižnici, tisti sredi mesta, ki me je spremljala in bila moja redna postojanka, vse odkar sem sedla v klopi srednje šole in nato tekom študijskih let, ne morem povedati samo ene zgodbe, ne morem izpostaviti samo ene prigode, ki bi se mi tako zasidrala v spomin, da je ne bom nikoli in nikdar pozabila. Kar mi je ta knjižnica dala, je nekaj veliko več - je občutek, ki me bo spremljal do smrti. Dober občutek, prijeten, domač. Ne glede na to, kaj se je dogajalo in kakšne volje sem bila, pot me je redno vodila tja, v moj varni pristan in mesto utehe. Če sem bila slabe volje, po obisku knjižnice nisem več bila. Če sem bila dobre, sem bila po zaključeni "terapiji" s knjigami, še boljše. To je pač učinek knjižnic. Enim se sicer knjižnice ne zdijo fine. Češ da so stroge in toge, resne in zato dolgočasne. Da so natrpne, premajhne ali prevelike. Četudi vse to drži, četudi kdaj vlada zmeda in kaj ne "štima", je to na koncu še vedno kraj, kjer oživijo sanje in kjer domišljija dobi krila, da svobodno poleti. V tej zibki modrosti in učenosti se človek spet najde in sreča samega sebe. Ne rečem, da filmi niso zabavni, ampak da bi lahko kdaj nadomestili knjigo? Ga ni režiserja, scenarista in igralcev, ki bi zmogli ustvariti to, kar ustvarijo naši možgani ob branju. To intimo, te podobe, ki zaživijo v glavi in te pustijo pod vtisom... Žalost, ki jo občutiš, ko odložiš (dobro) knjigo, je, kot da bi se moral posloviti od dragega prijatelja, a hkrati se zavedaš, da si bogatejši za nekaj, česar ti nihče nikoli in nikdar ne more odvzeti. Prepričana sem, da bo zame v knjigah vedno nekaj tolažečega in kjerkoli sem bila do sedaj, sem vedno zajadrala do knjižnic. Tako bo tudi, ko bom vsa betežna na hodnikih doma starostnikov iskala svoj miren kotiček v zavetju knjižnice. In takrat se bom zagotovo spomnila občutka - občutka, kako dobro sem se vedno počutila v knjižnici, ki me je spremljala skozi vsa ta leta, skozi vse prelomnice in turbulentna obdobja, čeprav verjetno ne bo res izstopala samo ena prigoda. Ne, ta občutek bo edinstven in večten. No, s tem nisem nič kaj bližje odgovoru, kaj je sreča, a vonj po knjigi, tih živžav, šelestenje listov in nešteto zgodb, ki čakajo znotraj knjižnice, bodo zame vedno imele svoj čar in bile neločljivo povezane s srečo. Knjižnica je zasedla posebno mesto v mojem srcu in prav nič manjše ali večje ne bo, če ga delim. Sicer pa saj veste - srečo je treba deliti - in tako je treba tudi v knjižnico - ne samo enkrat, temveč večkrat, znova in znova.

Ana Javornik